

РЕШЕНИЕ

№ 3891

гр. София, 11.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 13.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора ДИМИТРОВА, като разгледа дело номер **1378** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от М. А. М. А. А. – без гражданство, роден в Л., срещу Решение № 76/23.01.2013 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, заедно с упълномощен адвокат Л., поддържа жалбата и желае да бъде отменено решението. Счита, че същото е незаконосъобразно, защото: административният орган е игнорирал изложените причини за напускане на страната, които са свързани със заплахи за живота и сигурността.

Ответникът – председател на Държавна агенция за бежанците не е представляван в заключителното заседание по делото. Представена е писмена защита от юрисконсулт, в която са изложени доводи за законосъобразност на оспорваното решение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържащи се в делото и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното.

От съдържащите се в административната преписка данни се установява, че

чужденецът М. А. М. А. А. е лице без гражданство и е роден в [населено място], Л. през 1978 г. Определя се като палестинец и мюсюлманин – сунит. Влязъл е нелегално на територията на РБ през месец декември 2010 г., след като преди това е напуснал Ивицата Газа и през Е. е преминал в Т.. На 26.01.2011 г. е подал молби за закрила. С Решение № 2422/02.02.2011 г. (л. 91) решаващ орган при Д. е образувал производство за предоставяне на статут. Проведени са няколко интервюта с чужденеца, по време на които е изложил причините си да напусне Ивицата Газа. Данните и изложената от него бежанска история са обсъдени и анализирани подробно от председателя на Д., който е изложил мотиви, че същата не дава основание да бъде прието наличие на предпоставките за предоставяне на закрила. За да постанови Решение № 76/23.01.2013 г. административният орган е преценил основателността на молбата за статут, от гледна точка на установените в чл. 8, чл. 9 ЗУБ предпоставки, съобразявайки също предоставената от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд“ при Д. Справка № 343/19.01.2011 г., както и справка, № 01-4429/29.08.2012 г., относно положението в П. и в Ивицата Газа. В същата са изследвани следните обстоятелства: представители на кои национални служби участват в проверките на КПП „Р.“, на границата с Е.; обявява ли се предварително датата, на която ще е отворен пропускателният пункт „Р.“; изключена ли е от 14.06.2007 г. И. като страна, ангажирана в проверката на пропускателния пункт. Видно от справката от юни 2007 г., пропускателен пункт „Р.“ е частично затворен, като всеки месец през него преминават няколко стотин палестинци – хора нуждаещи се от медицинска помощ, студенти и поклонници. По информация на службата на О. за координация на хуманитарните въпроси към април 2009 г. пунктовете по Ивицата Газа продължават да са затворени. Преминаването на хора и стоки през „Р.“ се регулира от Х. и става през тунелите, за които се предполага, че са между 200 и 600. Съществува график за отваряне на пунктовете, които се обявява предварително, но същият не се спазва и израелските части пропускат превозни средства по своя преценка.

Оспореното Решение № 76/23.01.2013 г. е връчено на 29.01.2013 г. и подадената на 04.02.2013 г. жалба от пряко засегнатото лице е процесуално допустима за разглеждане, но по същество е неоснователна.

За да отхвърли молбата ответникът е възпроизвел изложената от чужденеца бежанска история, анализирал е същата и е направил обобщаващи изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както на статут на бежанец, така и на хуманитарен статут. Приел е, че заявените от него заплахи от страна на негов студент, член на Х. не са политически, а от личен характер и касаят отношенията преподавател – студент. Молбата е обсъдена, както от гледна точка на установените в чл. 8 ЗУБ предпоставки, така и според чл. 9 от същия закон, съобразявайки също тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ ЕО, направено с решението на С. от 17.02.2009 г. по дело С-465/2007 г. Ответникът се е позовал и на цитираните по – горе справки, като е установил, че бежанската история е недостоверна, имайки предвид безпроблемното напускане на Палестинската национална автономия от жалбоподателя, при наличието на рестриктивен режим за преминаване.

Настоящият състав на Административен съд София – град намира, че решението е постановено в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби, след съобразяване с установените в ЗУБ процесуални правила.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец,

който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. С други думи, алтернативно определените основания за предоставяне на закрила са свързани с конкретни качества на търсещия закрила, свързани с неговия произход, социален статус, религиозни и политически убеждения. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване”, по смисъла на ал. 5, за съществуването му следва да са налице конкретни данни. Параграфи 1 и 2 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила” определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. закрила. В конкретния случай, по отношение на жалбоподателя не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец. Изложените от ответника доводи в този смисъл се споделят от Съда. Версията за опасност от преследване, осъществявано от Х., при изложените от жалбоподателя причини не попадат в обхвата на чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Съдът споделя изложените в решението мотиви, че в конкретния случай не са установени обстоятелствата, посочени в нормата на чл. 8, ал. 4 ЗУБ. Съгласно същата „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на член 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно

съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Според § 5 на чл. 4, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия, а именно: а) молителят реално да е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни и свързани, и си противоречат, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. По тази причина, фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Така, относно М. А. М. А. А. действително не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Даденото с Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (М. Е. и Н. Е. срещу S. van J.) С. (понастоящем – Съд на Европейския съюз) тълкуване на член 15, б. „в” от Директива 2004/83, във връзка с член 2, б. „д” от същата не променя горния извод. Според решението на Общия съд текстът на чл. 15, б. „в” трябва да се тълкува в смисъл, че дори да не представя конкретни доказателства (или представените да не са достатъчно убедителни), „съществуването на заплахи може по изключение да се счита за установено, но само когато „степената на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на

тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”. Актуалната ситуация в Ивицата Газа не може да бъде характеризирана като „ситуация на безогледно насилие, достигаща толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”.

Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. Решение № 76/23.01.2013 г. е издадено от компетентен административен орган. Жалбата срещу това решение е неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на М. А. М. А. А. – без гражданство, роден в Л., срещу Решение № 76/23.01.2013 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при МС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: